

La trucada l'ha desconcertat. Que, de cop i volta, el seu cosí hagi decidit venir a viure a la ciutat el sorprèn desagradablement. Acaba de penjar el telèfon i encara manté la mà a l'auricular. Que el cosí hagi llogat habitació en un hotel fins que trobi lloc on viure indicaria que veu clar que entre tots dos no hi ha possibilitat ni tan sols d'un parentesc portat cavallerosament si no fos perquè, tot seguit d'haver llogat l'habitació, li telefona perquè sigui precisament ell, agent immobiliari, qui li aconsegueixi la casa.

Unes hores més tard, doncs, l'agent immobiliari espera d'un moment a l'altre l'arribada del cosí. L'oficina és sòbria: terra de fusta, mobles metàl·lics, un arxivador, una planta sobre l'arxivador, i les parets pàl·lides i nues, tret d'un plafó de suro on, a part d'algunes xinxetes, no hi ha clavada més que la foto d'un edifici. Quan sona el timbre, l'agent immobiliari s'aixeca pausadament. A mig camí de la porta, el timbre torna a sonar, impacient. Això irrita l'agent immobiliari. Obre la porta. Tots dos cosins es miren. El foraster esbossa un somriure. L'agent immobiliari, distant, li allarga la mà. Encaixen. L'agent immobiliari convida el cosí a passar i asseure's i, quan aquest fa un intent de parlar dels anys que feia que no es veien, l'agent immobiliari el talla: li pregunta quina mena de casa vol. El cosí explica que li interessaria una torre. Viure en un pis no s'ha fet per ell, diu. L'agent immobiliari li ensenya, doncs, fotos de torres: no sols les que hi ha per vendre, sinó algunes de venudes a gent important (actors, aristòcrates, grans empresaris); en remarca els noms i els cognoms, com qui presenta un aval de qualitat. El cosí s'enamora immediatament d'una de les torres.

En el cotxe del cosí (que el té mal aparcat i, per tant, s'estima més moure'l que no pas anar en el del venedor) van fins a la torre. És esplèndida: quatre pisos sumptuosos, un jardí enorme, amb hivernacle i piscina. El cosí s'entusiasma fins a tal punt que allà mateix firma els papers i un xec com a paga i senyal. La companyia immobiliària té per costum, en vendes d'aquest gruix, convidar el possible comprador a sopar o a dinar, per acabar de seduir-lo, però no acostuma a fer-ho, per innecessari, un cop acordat el negoci. Sorprès d'haver arribat tan ràpidament a un acord, l'agent immobiliari se sent inesperadament generós i pensa que tampoc no cal ser tan dur. S'interessa per si el cosí ha d'anar a sopar a algun lloc. Aquest diu que no: és nou a la ciutat i, com que encara no ha fet coneixença amb ningú, no té compromisos. L'agent immobiliari el convida a sopar. El cosí accepta de grat, sorprès per una amabilitat que pensava que no arribaria mai. Van a una brasserie. Mengen porc bullit amb salsa de rave i beuen cervesa. A les postres fumen mentre assaboreixen pastissos de xocolata. L'agent immobiliari demana el compte, però el cosí l'hi pren i insisteix a pagar. De la cartera es treu un estol de targetes de crèdit. L'agent immobiliari el veu puixant: pel que sembla, les coses li han anat tan bé com es deia. En acabat, i a proposta del cosí, decideixen fer cap a un cine.

Veuen una pel·lícula policíaca, bastant dolenta, on un marit enganyat intenta cometre el crim perfecte. A la sortida, el cosí explica que tanta faramalla sobre el crim perfecte li ha semblat sempre una estupidesa, i que està tip de pel·lícules i novel·les sobre l'assumpte.

—Però fixa't que hi falla sempre una cosa: l'autor del crim no pensa mai en la... —diu l'agent immobiliari, i calla.

—No pensa mai ¿en què?—fa el cosí, il·lusionat per la primera frase llarga que, en tota la nit, ha sentit de llavis del parent.

L'agent immobiliari no contesta. El sorprèn que s'hagi dedicat tant de temps a elucubrar-hi, sense pensar que hi ha una manera segura (encara que sacrificada) d'aconseguir-ho. Aquesta certitud sobtada l'atabala. Proposa anar a una cocteleria. El cosí accepta encantat. L'agent immobiliari no pot evitar sentir repugnància per l'interès de l'altre per tornar a fer-s'hi amic.

L'agent immobiliari hi dóna voltes. És la primera vegada, des de fa anys, que una cosa l'il·lusiona. Mentre pren la primera copa, fantasieja amb la possibilitat de dur la idea a la pràctica. Deixa de fantasiejar-hi quan entén que, un cop entrevista aquesta esquerdada en l'ordre del món, no hi ha possibilitat de fugir-ne. ¿Quin valor tindria, si no passés de l'estadi d'extravagància enginyosa?

Durant hores, l'agent immobiliari du el cosí per tots els bars que freqüenta, i el presenta a tots i cada un dels cambrers. A l'últim dels bars, per una niciesa l'agent immobiliari inicia una disputa amb el cosí, alça la veu i qualifica d'estúpida la visió que té d'una qüestió absolutament prescindible. El cosí es pica, irritat per l'enemistat que, de cop i volta, torna a demostrar-li. Criden i s'insulten. Paguen i surten al carrer en plena disputa. Als deu metres, però, l'agent immobiliari reconeix no sols haver-se equivocat, sinó també haver-se comportat de manera grollera. Novament asserenats, el cosí acompanya l'agent immobiliari a casa. Amb gran alegria del cosí (que hi veu una nova possibilitat d'oblidar rancúnies antigues), l'agent immobiliari el convida a fer-hi l'última copa, abans de tornar-se'n a l'hotel.

Prenen whisky en gots llargs. L'agent immobiliari ensenya al cosí els plànols de la torre que sempre ha somiat construir-se i que, afirma, ara ja no es construirà mai.

—¿Per què?—fa el cosí, amb els plànols a la mà—. Construeix-la. Jo et deixo els diners. Les coses em van bé, ja ho saps.

L'agent immobiliari torna a enfosquir la mirada.

—Ara no té sentit. Era abans, que la somiava.

El cosí acota el cap i calla. L'agent immobiliari li mostra alguns llibres sobre la ciutat. El cosí els fulleja. De cop, en una lleixa veu una foto de dona. L'agafa i la mira de prop. L'agent immobiliari s'indigna, l'hi pren i la torna a deixar a lloc.

—Mai no m'ho perdonaràs—diu el cosí.

—Vaig pensar matar-te. —De sobte somriu. —Però no hi ha crim perfecte: ja ho has vist, avui. Tots dos somriuen. D'un calaix, l'agent immobiliari en treu un estoig. A dins, hi ha cinc pistoles (una de pedra foguera, dues de percussió, un revòlver i una automàtica) que ha heretat de son pare. Li mostra, de totes cinc, l'automàtica. El cosí empal·lideix. L'agent immobiliari somriu i li allarga l'arma. Està descarregada. Confós, el cosí agafa la pistola ben bé per compliment, l'observa i, de seguida, la torna a l'estoig. Mira el rellotge, s'excusa i diu que se'n va. Com a comiat, l'agent immobiliari li deixa una guia de la ciutat, perquè s'hi avesi.

Encaixen mans al lllindar de la porta. Ja sol, l'agent immobiliari trenca alguns objectes de la casa: el mirall del trinxant, un gerro mexicà i un cap de dona que, ben mirat, mai no li ha agradat. Deixa els objectes que l'altre ha tocat (el got, els llibres, els plànols, la foto) allà on són. Tomba una cadira, esquinça una cortina. Carrega la pistola i la col·loca apuntant cap a ell, amb els braços estirats i amb cura de no esborrar, amb les seves, les ditades de l'altre. Es dispara un sol tret, al pit. Cau d'esquena, a metre i mig de distància d'on cau l'arma.

Durant tot el judici, el cosí nega ser l'autor de l'assassinat. I quan explica davant del jutge la conversa d'aquella nit sobre la possibilitat o impossibilitat del crim perfecte, pensa que a ell mateix li seria impossible considerar aquella conversa, curta i tallada, indicativa que l'agent immobiliari s'ha suïcidat només per inculpar-lo. Malgrat tot, i sabent que no li ha de servir de res, l'explica. Igual que (sabent que l'afirmació servirà només perquè l'acusació remarqui que si ha deixat tantes pistes és perquè tothom pensi, tal com ell suggereix, que algú que deixa

pistes tan clares no és l'assassí) addueix que, si ell hagués matat son cosí, no hauria deixat l'arma en el lloc del crim, ni pistes en safata.

Mentre el garrot li estreny el coll, pensa que el que fan amb ell és una injustícia, un crim. Busca un adjectiu per qualificar el substantiu "crim", un adjectiu que expressi la sensació de desemparança que sent; pensa en l'adjectiu "absurd", però hi ha alguna cosa que li diu que allò no és ben bé absurd. Pensa que si, realment, allò no és absurd del tot, potser sigui just el contrari (encara que, igualment, no ho sigui del tot): potser sigui "lògic", "perfecte", "matemàtic". Per un instant, li costa trobar la diferència real entre antònims com "lògic" i "paradoxal". Pensa també que aquest neguit per trobar adjectius no sap ben bé a què és un recurs perquè els segons corrin més de pressa, i pensa alhora que la dificultat que té per trobar l'adjectiu que busca i per aconseguir definir la barreja de ràbia, tristesa i impotència que l'omple, és absolutament explicable, donades les circumstàncies.